

[Pürschel.] *
 mængde, der er fremstillet, opbevaret eller taget i Brug. Jeg standser ved disse Ord „taget i Brug“. De er blevet indsat som Følge af Kritikken i Udvalget, men det tilfredsstillende os ikke helt. Hvis en Person eller Institution har sikret sig en Naturkraft, et Vandfald eller et Vandløb, til Brug til Fremstilling f. Eks. af Elektricitet, saa kan man tappe det paa et Punkt, hvor Kraften endnu ikke kan siges at være opbevaret. Noget saadant vilde vi gerne kunne ramme og har saa valgt dette Udtryk.

Det er efter mit Skøn ganske overordentlig vanskeligt at ramme det sprogligt. Jeg havde foreslaaet „beslaglagt“, men det vandt ikke Tilslutning fra anden Side, og jeg skal indrømme, at kønt er det heller ikke. Hvis man fra anden Side kan komme med et bedre Udtryk, saa er vi meget modtagelige paa dette Punkt.

Dernæst tales der om, at denne Energi-mængde er taget i Brug til Frembringelse af Lys, Varme, Kraft eller Bevægelse eller i andet økonomisk Øjemed. Dette „andet økonomisk Øjemed“ tager Sigte paa Fremtiden; med den rivende tekniske Udvikling, man er inde i, har man allerede nu, og kan maaske vente det yderligere, Former for Udnyttelse af Energi, der har økonomisk Betydning og ligger udenfor de udtrykkeligt nævnte, og derfor har vi ment det rigtigt at optage denne Slutningsbemærkning, som skulde give Fremtidens Praksis et Holdpunkt, hvis det var ønskeligt at have et saadant.

Dernæst er der nogle rent formelle Ændringer, nogle Navneforandringer: „Mandatsvig“ og „Skyldnersvig“, der er Resultat af en Kritik, der kom frem paa Dommermødet i Efteraaret. Vi er meget tilfredse med Ordet Skyldnersvig, som vi synes rammer det, der tidligere blev kaldt Besvigelse af Fordringshaver, men ikke helt tilfredse med Udtrykket Mandatsvig, dog mener vi, at det er bedre end „Utroskab“, som jo har erhvervet sig Borgerret i Sproget paa et helt andet Omraade end det forretningsmæssige.

Under Nr. 157 stiller hele Udvalget et Ændringsforslag, som sigter til at give visse Berigelsesforbrydelser, der ikke er grove, men som er gentaget, et noget højere Straffemaksimum, end de ellers vilde have. I den nugældende Lov har man jo faste Rammer, hvorefter Straffen for Berigelsesforbrydelser stiger ganske automatisk i Gentagelsestilfælde, og vi har ment, at det var for kraftigt, om det helt for-

svandt. Derfor er der altsaa indsat denne lille Bestemmelse, hvorefter man i disse Tilfælde kan gaa op fra 2 til 3 Aar, der er Straffens Maksimum.

Under Nr. 158 er der et Punkt, der er fremkaldt af en Betragtning, som Professor Vinding Kruse i sit fornævnte Værk anstiller om den betydelige Forskel, der etableres i Lovgivningen, som den er nu — og ogsaa i Lovforslaget —, mellem ulovlig Omgang med Hittegods og andre Berigelsesforbrydelser, og Professoren har efter min Mening med Rette paapeget, at man hidtil har tillagt Begrebet Besiddelse en alt for stor Betydning som Skelnemærke mellem disse Forbrydelser. Det er jo nu saaledes, at kun den Ting, der er i Besiddelse, kan stjæles; naar den er udenfor Besiddelse, er det ulovlig Omgang med Hittegods.

Professoren har nu meget omhyggeligt gennemgaaet, og jeg synes paa en meget for-tjenstfuld Maade, den foreliggende Praksis og paavist, hvorledes man for at kunne straffe Forholdene i de vinne Tilfælde, saaledes som de burde straffes, nemlig som Tyveri, har været inde paa rene Konstruktioner med Hensyn til Etablering af et Besiddelsesforhold. Under Henvisning videre til, at Begrebet ulovlig Omgang med Hittegods er helt ukendt i flere af fremmede Straffelovgivninger, navnlig i den franske og den tyske, har Professoren ønsket Grænsen helt slettet.

Saa vidt har man ikke kunnet gaa i Udvalget, og man er derfor nøjedes med, som det fremgaar af Ændringsforslaget, at forhøje Straffens Maksimum til 2 Aar, hvorved altsaa ulovlig Omgang med Hittegods kommer under samme Strafferamme som Tyveri i Henseende til Maksimum, medens Minimum er noget lavere, hvilket formentlig ogsaa kan forsvares.

Den nævnte Kritik har for øvrigt medført en Diskussion, idet Professor Krabbe i det sidste Nummer af Ugeskrift for Retsvæsen har imødegaaet Professor Vinding Kruse, og navnlig har han fremført den Betragtning, som han lægger uhyre megen Vægt paa, at ulovlig Omgang med Hittegods altid er en Lejlighedsforbrydelse, en Gerning, man aldrig vilkaarligt kan fremkalde Muligheden for at gøre, i Modsætning til hvad Tilfældet er ved Tyveri. Heroverfor kan det dog, synes jeg, i nogen Grad gøres gældende, at der ogsaa er et stort Omraade af Tyverier, hvor der er Tale om rene Lejlighedsforbrydelser, hvad der jo allerede kommer til Udtryk i det gamle Ord, at Lejlighed gør Tyve.

Jeg gaar dernæst over til Brugstyveri. Denne Forbrydelse har jo i den senere Tid